

Arrest

nr. 38 094 van 3 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot verlenging van de opsluiting aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 januari 2010.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 februari 2010 om 16.30 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is niet in het bezit van geldige verblijfsdocumenten.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 26 november 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Verzoeker werd daarvan diezelfde dag in kennis gesteld en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas.

1.3. Op 1 december 2009 werd aan verzoeker een vordering tot heropsluiting betekend. Meerdere vruchteloze pogingen tot repatriëring werden ondernomen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 29 januari 2010 een beslissing tot verlenging van de opsluiting. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing welke als volgt is gemotiveerd:

“Reden(en) van de beslissing tot verlenging van de opsluiting:

1) de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen de zeven werkdagen na de opsluiting: er werd een directe repatriëring georganiseerd op 01/12/2009

2) Betrokkene weigert zijn repatriëring op 01/12/2009. Hij wordt opnieuw opgesloten op basis van artikel 27.

3) Op 02/12/2009 wordt een voorstel tot escorte aangemaakt. Er wordt beslist dat deze op 11/12/2009 kan doorgaan.

4) Op de dag van de voorziene repatriëring dient verzoeker een huwelijksaanvraag in. Het dossier krijgt een negatief advies op 14/01/2010. Een nieuw voorstel escorte wordt opgemaakt.

5) Tot op vandaag bestaat er nog steeds een kans om betrokkene binnen een redelijke termijn te verwijderen. Een repatriëring is voorzien op 08/02/2010. (...)”

2. Over de rechtsmacht van de Raad

2.1. Uit het verzoekschrift houdende *“schorsing van tenuitvoerlegging en nietigverklaring bij uiterst dringende noodzakelijkheid”* blijkt dat verzoeker een maatregel van vrijheidsberoving aanvecht die werd genomen in toepassing van artikel 29, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

2.2. Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 29, tweede lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.3. Op grond van deze uitdrukkelijke bepaling heeft enkel de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van oponthoud van de vreemdeling de vereiste rechtsmacht om kennis te nemen van een maatregel van vrijheidsberoving (cf. RvS 18 december 2002, nr. 113.899). De Raad is in deze onbevoegd.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het beroep tot nietigverklaring zijn niet ontvankelijk bij gebrek aan rechtsmacht van de Raad.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER

F. TAMBORIJN